

[Henning Andersen]

ketoft både i går og i dag har givet udtryk for; det lægger man også vægt på og også på, at det blev sammenkoblet med den måde, det skal finansieres på.

Vi ved, at en meget, meget stor part af de mennesker, der i dag er på arbejdsmarkedet, som har arbejde – jeg siger udtrykkeligt: som har arbejde – har en ganske almindelig uddannelse, som vil gøre, at hvis denne uddannelse ikke bliver forbedret i de kommende år, vil de være arbejdsløse om 4, 5, 6 år. Det er et så vigtigt problem, at det burde optage alle Folketingets partier meget; det tror jeg også vil være tilfældet for hr. Køpke Christensen, når han får tænkt det igennem.

Svend Heiselberg (V):

Jeg synes, at vi havde en god debat i går om ændringsforslagene til finansloven, og jeg bemærkede, at hr. Lykketoft også i dag på en saglig måde fremførte Socialdemokratiets synspunkter.

Hr. Lykketoft nævnte ti vigtige områder. Jeg forstod, at hr. Lykketoft mente, at man ville forsøge at tvinge regeringen. Det behøver hr. Lykketoft ikke at gøre sig store anstrengelser for, for regeringen er faktisk indstillet på – og det gav vi også udtryk for i går, og jeg skal gerne gentage det i dag – at gå ind i et positivt samarbejde med Socialdemokratiet på alle de nævnte områder. Vi håber så, at Socialdemokratiet vil gå lige så positivt ind i et samarbejde med regeringen, så der kan komme noget fornuftigt ud af det.

Desværre må vi igen konstatere, at Socialdemokratiet, som efterhånden nogle gange har stemt imod eller undladt at stemme til finansloven, åbenbart heller ikke i år vil stemme for. Vi har fra Venstres side ofte fremhævet, at hver gang det sker, er det en stor skuffelse for os. Andre negative partier har trods alt ikke det samme ansvar for den lovgivning, der danner grundlag for bevillinger, som Socialdemokratiet har. Det er vores største parti, og partiet har som regeringsparti foreslået – eller i hvert fald som folketingsparti stemt for – alle de væsentlige love, hvis indtægter og udgifter udgør hovedparten af finanslovens poster. I den situation undlader man ikke at stemme til finansloven, hvis man er et ansvarligt parti, som håber på igen at kunne blive regeringsbærende parti.

Socialdemokratiets almindelige holdning i denne eftervalgsperiode må undre, hvis man har fulgt partiets formand, hr. Svend Auken, som desværre ikke er til stede her i dag. Ser man på efterårets forhandlinger og valgkampen, er det svært at finde en sammenhæng i partiets holdning. Var det ikke Socialdemokratiet, som talte for et bredt samarbejde, for en flertalsregering, for forhandlingsvilje, for nødvendigheden af samarbejde, kompromisvilje og smidighed? Er det virkelig det samme Socialdemokrati, vi oplever i dag? Ikke alene vil man ikke stemme for finansloven, men man stiller nye store udgiftsforslag, og de løfter om skattelettelse, der er blevet givet under valgkampen, er åbenbart også glemt. Selv når regeringen fremsatte forslag svarende til tidligere socialdemokratiske forslag, har man ikke villet indgå forlig herom.

I går talte jeg om de økonomiske fremgange, som er skabt under de borgerlige regeringer siden 1982. Jeg skal ikke gentage det hele, blot minde om de 180.000 nye arbejdspladser, om overskuddet på betalingsbalancen, om lavinflationen og den stabile krone. Så langt, så godt, men der er mange andre opgaver, der skal løses, når vi har fået finansloven på plads, om 14 dage forhåbentlig også skattelovene – desværre uden 6 pct.-skattens bortfald.

Vi står over for store internationale problemer i Mellemøsten og i Østeuropa. Det er svært at overskue konsekvenserne – også de økonomiske – for Vesteuropa og for Danmark, hvis krigen i Golfen og krisen og uroen østpå varer ved gennem lang tid. Men de er under alle omstændigheder alvorligere. Det burde animere Folketingets partier og ikke mindst Socialdemokratiet til sammenhold med regeringen på alle vigtige områder, også de økonomiske.

Der er overenskomstforhandlinger i gang. Der er EF-udviklingen med indre marked og monetær, økonomisk og politisk union, som er på vej. Der er løsning af beskæftigelsesproblemet. Der er forhandlinger om dagpengeforlig og om en ny boligpolitik. Jeg vil om alle disse spørgsmål sige, at de hver for sig og tilsammen burde udgøre den nødvendige tilskyndelse for Socialdemokratiet til at gå ind i et samarbejde med regeringen og de øvrige borgerlige partier, som har taget et medansvar for finansloven og anden lovgivning.

Som sagt har Venstre vilje til samarbejde og kompromis på alle de områder. Forhåbentlig